

Farní listy VII/2011

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí

6.11.2011 – 32. neděle v mezidobí

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Které slovo Písma na Vás nejvíce zapůsobilo, zapustilo kořeny, nenechává Vás v klidu? Tyto otázky jsem položil při promluvě poslední neděli. A snažil jsem se podělit o svou zkušenost se slovem Páně. Nevím na kolik srozumitelně a úspěšně...

A přece bych Vám dnes rád položil podobnou otázku a napsal o své podobné zkušenosti. Která kniha zanechala v poslední době největší ozvěnu? Při hledání námětu k dnešnímu duchovnímu slovu, jsem se vrátil ke knihám, které jsem měl v posledních dnech v rukou. A uvědomil si, že pár vět z těchto knih ve mně někde opět zůstalo.

Nejdříve slova prof. Ctirada Pospíšila OFM. Slova O Nejsvětější Trojici. Profesor si je vědom faktu, jak velký problém nám působí

paradox Trojice: tři Osoby a přece jen jeden Bůh. Jak lze spojit společenství osob s nerozdílností jediného Boha? Vychází z filosofického přesvědčení o tom, že Bůh jako dokonalý nevděčí za nic svému stvoření. Toto stvoření nemůže nic přidat, ničeho naučit svého Stvořitele. A konstatuje: kdyby nebyl Bůh společenstvím osob, nemohl by být v žádném vztahu ke stvoření, k člověku. Kdyby nebyl Bůh společenstvím osob, teprve stvoření by mu dalo příležitost k tomu, aby s někým komunikoval. A tehdy už by nemohl být Bohem. Možná to nevysvětluje tajemství Trojice (jinak by přestalo být tajemstvím), ale je na tolik přesvědčivé, že víra v Trojjediného Boha nemůže být považována za iracionální a zbavenou logiky.

Další slova zanechávající trvalou stopu pocházejí z adhortace papeže Benedikta XVI. *Verbum Domini* a v jistém smyslu navazují na předchozí citaci z prof. Pospíšila. Papež píše, že v Bohu nikdy nebyla doba, ve které by v něm nebyl Logos (Slovo, o kterém píše sv. Jan na začátku svého evangelia). A Bůh se dává poznat v rozhovoru, do kterého touží s námi vstoupit. Bůh se dává poznat v rozhovoru! Není předmětem našeho bádání, vůči kterému si můžeme ponechat bezpečnou vzdálenost a neutralitu. Abychom poznali Boha, musíme vstoupit do rozhovoru, po kterém sám Bůh touží! Toto Slovo znamená jednorozeného Syna a toto Slovo se stalo tělem. Výraz Slovo označuje osobu Ježíše Krista. Bůh předával své slovo a „mluvil ústy proroků“. Božím slovem je také kázání apoštolů a následně Boží slovo je předáváno v živé Tradici církve. A konečně Božím slovem je Písmo svaté. Tuto myšlenku papež shrnuje slovy: křesťanská víra není „náboženstvím knihy“, křesťanství je „náboženstvím Božího Slova“! Doufám, že rozdíl je zřetelný, jinak vřele doporučuji přečíst celou abstrakt.

Třetí důležitá myšlenka z přečtených knih pochází od amerického kněze Richarda Neuhausa, který ve své knize *Prorok z New Yorku* píše o eucharistické adoraci a cituje sv. Augustina: *Nikdo ať nejí tento chléb, když ho předtím neadoroval; hřešili bychom, kdybychom ho neadorovali.* Pokud myšlenky prof. Pospíšila měly jen jakýsi teoretický nebo intelektuální nádech, následující slova Svatého otce a sv. Augustina si vyžadují přímo konkrétní odpovědi. Vejit v dialog, po kterém touží sám Bůh. Nejen přijímat Kristovo tělo, ale také ho adorat.

Chtěl bych Vám (a sobě) dát více příležitostí k prožití tohoto postoje.

P. Miroslaw Gierga

Milí čtenáři,

minulou neděli jsem cestou ze hřbitova v autě tak nějak rozjímal o tom, zda se v nebi setkáme a první mi v mysli vyvstala taková ta idealistická představa, jak se tam staří známi ze země obejmou s nově příchozím a pak se tam pospolu radují. Pak jsem ale přemýšlel o tom, že pokud se do nebe všichni nedostanou, tak přeci někdo bude někomu chybět a jestli i pak se bude moci radovat, když bude vědět, že ten, koho měl na zemi rád, už s ním nikdy nebude. A v tomto duchu přišla i další myšlenka pramenící z takové té větičky, "jestli se tam seshora na nás dívá" - no to už teprve by se nemohl neustále radovat. Vždyť někdy platí: "co oko nevidí, srdce nebolí" a kdyby oko všechno vidělo, nevím, nevím, jestli by se mohlo pořád radovat. A co když by rodič z nebe koukal na děti na zemi, které by už ve věku třeba starců zápasily s nějakou vážnou nemocí - mohl by se radovat? A tak jsem o tom tak přemítal a našel možná vysvětlení - Bůh je náš otec a každý rodič dokáže svým dětem odpustit neskonale množství blbostí, chyb, provinění. A nebe je velké, takže se tam možná všichni vejde a tedy i všichni potkáme. A kdyby platilo ono "jestli se tam seshora na nás dívá", tak se snažme, abychom svým chováním, jednáním toho svého, který nás pozoruje, příliš netrápili, protože on se má v nebi v první řadě radovat a ne smutnit nad tím, co tady na zemi zase vyvádíme.

I tady na zemi máme ale řadu příležitostí, z nichž můžeme mít radost. Jednou z nich je podle mého názoru i opravený kostel ve Folmavě a zrestaurovaný portál arciděkanského kostela, o němž píšeme na straně tři. Přiznám se, že opravdu až člověk srovnává současnou fotografii s tou, která byla pořízena před rekonstrukcí si uvědomí, v jak špatném stavu tento hlavní vchod do kostela byl.

Hezký poslední měsíc liturgického roku přeje

Petr Vondraš